

A Győri Ítéltábla a Keglovics Ügyvédi Iroda (....) által képviselt **felperes neve** (...) felperesnek - a dr. Mayer József ügyvéd (...) által képviselt **I.rendű alperes neve** (...) I.r., és dr. Borbás Gábor ügyvéd (...) által képviselt ... II.r. alperesek ellen kártérítés iránt indult perében a Veszprémi Törvényszék 2019. április 26. napján kelt 7.P.20.419/2018/26/I. számú ítélete ellen az I.r. alperes által 28., a II.r. alperes által 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Egyetemlegesen kötelezi az alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek 25.400,- (Huszonötezer-négyszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az önálló bírósági végrehajtó I.r. alperes foganatosította a felperes mint adós ellen 27.V.1467/2012. számon folyamatban volt végrehajtási eljárást, és 2012. augusztus 10-én lefoglalta a felperes tulajdonát képező (... frsz-ú, Ford Mondeo típusú) gépjárművet. Tájékoztatta a felperest, hogy köteles a gépjárművet gondosan megőrizni, amennyiben a gépjármű árverésére kerül sor, a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 119. § g) pontja alapján lehetőség van arra, hogy az árverés ne az adós lakóhelyén, hanem más helyen, vagy elektronikus úton kerüljön megtartásra. Az I.r. alperes a gépjárművet 2014. március 12. napjával kivonatta a forgalomból, és 2014. június 23-án felhívta a felperest, hogy a gépjárművet kényszer-értékesítés végett szállítsa be a II. r. alperes telephelyére.

A II.r. alperes az I.r. alperessel kötött megbízási szerződés alapján tárolta a lefoglalt gépjárműveket és ellátta a kényszer-értékesítéssel kapcsolatos feladatokat. Az alperesek 2016. július 1-én kötött megbízási szerződése szerint a II.r. alperes a tárolás megkezdésekor a gépjármű állapotáról jegyzőkönyvet készít, és a rábízott gépjárművek mozgatása, szállítása, tárolása során keletkezett károk megtérítéséért a II. r. alperes felelős.

2014. július 4-én a felperes élettársa (tanú 1) szállíttatta trélerrel a gépjárművet a II.r. alperes ...i telephelyére, a gépjármű az átadáskor sérülésmentes, működőképes állapotú volt. Az átvételi jegyzőkönyvben II.r. alperes rögzítette, hogy a motor indul, az autón külsérelmi nyom nem látható. tanú 1 ekkor fényképfelvételeket készített a gépjárműről, annak motorteréről is.

Az I.r. alperes nem értékesítette a gépjárművet, a 2014. évi XXXVIII. törvény 17. § (3) bekezdése alapján 2014. július 26-tól a végrehajtási ügyet szünetelő ügyként kellett nyilvántartania, eljárási cselekményt, intézkedést nem foganatosíthatott. A 2014. évi XL. törvény alapján a pénzügyi intézményeknek 2015. november 30-áig kellett az elszámolást megküldenie a fogyasztó felperesnek,

és ezt 30 napon belül bejelentetni a végrehajtónak, akinek ettől számított 60 napon belül kellett megkezdeni a szünetelő ügyek intézését. Az I.r. alperes 2016. január 11-én felhívta a végrehajtást kérőt az elszámolással kapcsolatos nyilatkozattételre, aki arról tájékoztatta, hogy az elszámolás megtörtént, azt már 2015. június 2-án bejelentette a végrehajtónak. Az I.r. alperes 2016. május 25-én tájékoztatta a felperest és a végrehajtást kérőt az eljárás folytatásáról, 2016. július 21-től szeptember 6-ig a követelés engedményezése kapcsán a végrehajtást kérő személyében bekövetkezett változás megállapítása iránti eljárás volt folyamatban, majd 2016. szeptember 15-én a végrehajtást kérő az I.r. alperestől a végrehajtás megszüntetését kérte a Vht. 55. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

tanú 1 többször megjelent a II.r. alperes telepén és ellenőrizte a gépjármű állapotát. 2016. június 28-án azt tapasztalta, hogy a hátsó ülések le vannak döntve és falevelek vannak az autóban. Erről fényképet készített és szóvá tette a II.r. alperes ügyvezetőjének, az I.r. alperesnek ezt nem jelezte, végrehajtási kifogást a felperes nem terjesztett elő.

A felperes 2016. szeptember 20-án kért tájékoztatást az I.r. alperestől a gépjármű sorsáról, aki 2016. október 10-én intézkedett a gépjármű foglalás alóli feloldása és forgalomba való visszahelyezése iránt, 2016. október 11-én felhívta a felperest, hogy a gépjárművet három napon belül vegye át a II.r. alperestől. A felperes 2016. október 15-én vette át a gépjárművet a II.r. alperestől tanú 2 igazságügyi gépjármű szakértő és tanú 1 jelenlétében. Az átvételkor a szakértő a gépjárműről szintén fényképeket készített, és utóbb feljegyzésben is rögzítette annak állapotát. E szerint: a külső burkolólemezekeken fényezési sérüléseket, a bal első kárpiton vágásból származó anyaghiányt, a rögzítőpanelek hiányát, a kesztyűtartó zárszerkezetének és a 4 db elektromos ablakemelőnek a működésképtelenségét, a motortérben a motorburkolaton található olajfolyást, a turbó vezetékezésének megváltoztatását. A motor csak az akkumulátor cseréjét követően volt indítható, visszadurrogott, füstölt, ezért a szakértő a motorkárosodás elkerülése érdekében a motort leállította. Megállapította, hogy a motor és az elektromos berendezések hibája csak megbontással mérhető fel, ezért javaslatára a felperes a járművet autószerelő műhelybe szállította. A szakértő kérésére a II.r. alperes ügyvezetője a gépjármű visszaadásakor is kiállította az „Átvételi jegyzőkönyv - állapotlap” okiratot, melyen feltüntette, hogy a motor nem indul, az autó hiányosságait és sérülési nyomait igazságügyi műszaki szakértő rögzítette.

A gépjármű megbontására 2016. november 9-én került sor tanú 2, tanú 1, **Ó.I.** és két autószerelő jelenlétében. A szakértő egyebek mellett megállapította, hogy az egyik turbó rögzítőcsavar hiányzik, a kipufogócsonk nincs megfelelően rögzítve, az ablakemelő motor központi egységről a vezetékek le vannak húzva, a kerékör csavarokkal szerelt kerékcsavarok nincsenek meghúzva, a csavarfejek kalapácsütlegelés nyomai láthatók. A szakértő ebből arra következtetett, hogy a kerekeket lecserélték, a turbófeltöltőt kicserélték, a kicserélt működésképtelen feltöltőt hiányosan kötötték be. A kipufogócsonk tömítőgyűrűk hiányoznak, ezért füstölt a motort az indítási kísérletkor. Az elektromos vezetékek nem az eredeti helyükre kerültek vissza, a turbófeltöltőt vezérlésének mechanikus részét, a csigatengelyt, elektromos relét és elektromotort eltávolították. A szakértő a megbontásról is fényképfelvételeket készített.

I.rendű alperes neve Végrehajtói Irodája 2016. május 12. napjával került bejegyzésre a cégnyilvántartásba. A végrehajtói iroda egyetlen önálló bírósági végrehajtó tagja az I.r. alperes.

* * *

A felperes keresetében a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:519. §, 6:542. § (1) bekezdése és 6:155. § (1) bekezdése alapján 528.439 Ft kártérítés és ennek 2016. október 16-tól járó törvényes késedelmi kamata megfizetésére kérte egyetemlegesen kötelezni az alpereseket. Arra hivatkozott, hogy a tulajdonát képező gépjárművet az I.r. alperes mint önálló bírósági végrehajtó felhívásra adta le a II.r. alperesnél jegyzőkönyvileg dokumentált állapotban. A

gépjármű 2016. október 15-én került kiadásra részére erősen leromlott állapotban, gépjárműből a tárolás során több alkatrészt eltávolítottak. A kártérítés összegét a hibás és hiányos turbófeltöltő kicserélésének **E.P.** igazságügyi gépjármű szakértő által megállapított költségében határozta meg. Jogi érvelése szerint a II.r. alperes jogellenesen járt el, amikor alkatrészeket távolított el a gépjárműből, annak tárolása során abban kárt okozott, nem gondoskodott az állagmegőrzésről. Az I.r. alperes a Ptk. 6:542. § (1) bekezdése alapján felel a II.r. alperes pedig mint megbízott károkozásáért. A felperes előadta, nem végrehajtási cselekményt sérelmez, ezért az I.r. alperes nem a közhatalom gyakorlásával okozott kárért valófelelősség speciális szabálya, hanem a kártérítés általános szabálya, és a megbízottért való felelősség alapján felel a II.r. alperes által okozott kárért. Álláspontja szerint a felelősség az önálló bírósági végrehajtót, és nem a végrehajtói irodát terheli, mivel a végrehajtási ügy 2012-ben indult, a végrehajtói iroda pedig csak 2016-ban került bejegyzésre.

Az alperesek érdemi ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Az I.r. alperes elsődlegesen azzal védekezett, hogy a kár keletkezésének megjelölt időpontjában (2016. október 15-én) önálló bírósági végrehajtói tevékenységet nem folytatott, 2016. május 9-től végrehajtói irodaként működik. A felperes által megjelölt jogalapon nem is perelhető, az általa el nem ismert felelőssége a Ptk. 6:549. §-a alapján állhatna fenn, ami azért nem állapítható meg, mert a felperes a rendes jogorvoslati lehetőségét nem merítette ki. Álláspontja szerint ugyanis 2016. október 15-én, a gépjármű feltételezett kárainak észlelését követően a felperesnek végrehajtási kifogást kellett volna előterjesztenie. Állította, a gépjárművet az elektronikus árverés érdekében szállíttatta be a felperessel a II.r. alpereshez, de árverésre azért nem került sor, mert a devizahiteles jogszabályok alapján szünetelt az eljárás. Ezt követően a végrehajtást kérő személyében jogutódlás következett be, majd ennek megállapítását követően a végrehajtást kérő az eljárás megszüntetését kérte.

A II.r. alperes állította, hogy a gépjárművet gondosan megőrizte, az őrzés ideje alatt senki nem használta, alkatrészt abból nem szereltek ki. A gépkocsi a hosszú ideig tartó foglалás alatt szükségszerűen természetes műszaki amortizáción ment keresztül, mely nem neki, hanem a felperesnek felróható. A lefoglalásra, annak megszüntetésére a II.r. alperesnek nem volt ráhatása. Mindkét alperes vitatta, hogy a gépjármű felperes által állított károsodása a II.r. alperes általi őrzés ideje alatt keletkezett volna. A felperes nem bizonyította kétséget kizáróan, hogy a gépjárműben keletkezett, az igazságügyi műszaki szakértő által megállapított kár a gépjármű átadása és visszavétele közötti időszakban keletkezett.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 528.439 Ft-ot, és ennek 2016. október 16-tól járó törvényes késedelmi kamatát, valamint 161.869 Ft perköltséget. A törvényszék elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a végrehajtás során okozott kárért az önálló bírósági végrehajtó I. r. alperes vagy a végrehajtói iroda felel. Rögzítette, hogy az I.r. alperes önálló bírósági végrehajtóként intézkedett a perbeli gépjármű lefoglalása, forgalomból való kivonása és a II.r. alperesnél történő tárolása iránt, ezért alaptalannak találta az I.r. alperes azon érvelését, hogy a kár bekövetkezése időpontjában önálló bírósági végrehajtói tevékenységet nem végzett. A Vht. 232. § (1) bekezdése szerint a végrehajtói szolgálatot az önálló bírósági végrehajtó látja el, a Vht. 254/A. § (1) bekezdése a végrehajtói irodát az önálló bírósági végrehajtói tevékenység végzésének elősegítésére alapított jogi személyiséggel rendelkező szervezatként definiálja. A Vht. 254/A. § (3) bekezdése szerint a végrehajtó 2015. szeptember 1. napját követően köteles volt végrehajtói irodát alapítani vagy végrehajtói irodába tagként belépni. Ez azonban nem jelenti azt, hogy akár a végrehajtói tevékenység, akár a kártérítési felelősség tekintetében a végrehajtói iroda az önálló bírósági végrehajtó jogutóda. A Vht. 254/A. § (2) bekezdése kimondja, hogy a végrehajtói iroda tagjainak felelősségére - a Vht-ban foglalt eltérésekkel - a Ptk-nak a korlátolt felelősségű társaságra vonatkozó

szabályait kell alkalmazni. A végrehajtói iroda alapításával, illetve a végrehajtói irodába tagként való belépéssel az önálló bírósági végrehajtói státusz nem szűnik meg. Továbbra is hatályos ugyanis a Vht. 236. § (1) bekezdése, amely szerint a végrehajtó a végrehajtói működése körében, illetve az eljárása során okozott kárért kártérítésre a Ptk. szabályai szerint köteles. A (2) bekezdés pedig a végrehajtó - és nem a végrehajtói iroda - kötelezettségévé teszi a kártérítés fedezetére felelősségbiztosítás megkötését és fenntartását. Mindezek alapján a végrehajtói működés körében okozott kár megtérítéséért az önálló bírósági végrehajtó és nem a végrehajtói iroda felelős.

Abban osztotta az I.r. alperes álláspontját, hogy kártérítési felelőssége a közhatalom gyakorlásával (azon belül a végrehajtói jogkörben) okozott kárért való felelősség szabályai szerint vizsgálható, és amennyiben e speciális kárfelelősségi alakzat feltételei nem állnak fenn, a végrehajtóval szemben kártérítési követelés nem érvényesíthető. Ez azonban nem zárja ki a végrehajtói jogkörben okozott kárért való felelősség szabályainak más speciális felelősségi szabályokkal - jelen esetben a megbízott károkozásaért való felelősség szabályával - történő együttes alkalmazását. A kereset nem a végrehajtó valamely intézkedésének vagy mulasztásának jogellenességén, hanem azon alapult, hogy a végrehajtó által lefoglalt gépjármű tárolását megbízottként ellátó II.r. alperes okozott kárt a felperesnek. Erre tekintettel a törvényszék a felelősség Ptk. 6:519. § szerinti általános szabályát, a végrehajtói jogkörben okozott kárért való felelősség 6:549. §-a szerinti, és a megbízott károkozásaért való felelősség 6:542. § (1) bekezdése szerinti szabályait együttesen alkalmazta.

Rámutatott, hogy a Ptk. 6:549. § (2) bekezdése szerint a kártérítési kereset előfeltétele a rendes jogorvoslat kimerítése. A jogorvoslat kimerítésének hiánya csak abban az esetben eredményezheti a kereset elutasítását, ha az annak ténybeli alapját képező magatartással szemben a törvény biztosítja a jogorvoslati lehetőséget, továbbá, ha az adott jogorvoslat a kár elhárítására alkalmas. A Vht. 217. § (1) bekezdése a végrehajtási kifogás lehetőségét a végrehajtónak a végrehajtási eljárás szabályait és a végrehajtási kifogást előterjesztő jogát vagy jogos érdekét lényegesen sértő intézkedése, illetőleg mulasztása ellen biztosítja. A felperes az I.r. alperes jogellenes magatartásaként nem a végrehajtó valamely intézkedését vagy mulasztását jelölte meg, hanem arra hivatkozott, hogy olyan személy jogellenes magatartásával okozati összefüggésben keletkezett kára, akinek a magatartásáért az I.r. alperes felel. Ebben a kontextusban a végrehajtási kifogás, mint a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati eszköz nem értelmezhető. A felperes a gépjármű megbontását, turbófeltöltőjének kicserélését jelölte meg a II.r. alperes jogellenes magatartásaként. Amennyiben a felperes a 2016. október 15-én, majd 2016. november 9-én észlelt károsodásra alapítottan végrehajtási kifogást terjesztett volna elő, az nem lett volna alkalmas a kár elhárítására. A Vht. 217/A. §-a ugyanis a végrehajtási kifogást elbíráló bíróság döntéseként a végrehajtó intézkedésének megsemmisítését, megváltoztatását vagy a végrehajtónak az elmulasztott intézkedés megtételére utasítását teszi lehetővé, míg a Vht. 217/B. § a lényegesen jogszabálysértő végrehajtói intézkedés vagy mulasztás szankciójaként a munkadíj 20%-ának megfelelő pénzüsszeg befizetését írja elő.

Ez azonban nyilvánvalóan nem lett volna alkalmazható a perbeli esetben, és különösen nem lett volna alkalmas a kártérítés funkciójának betöltésére.

Mindezek alapján a végrehajtási kifogás előterjesztésének hiánya nem eredményezheti a kártérítési kereset elutasítását.

A felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy a gépjárművében a II.r. alperes általi tárolás ideje alatt keletkezett a kár, tehát a turbófeltöltő kicserélése hiányos, működésképtelen turbófeltöltőre. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint e bizonyítási kötelezettségének a felperes a gépjármű leadáskori és visszaadáskori állapotának bizonyításával tehetett eleget. Az elsőfokú bíróság a turbófeltöltő kicserélésének bizonyítékaként a gépjármű leadásakor, visszavételekor és szakértői szemléje során készült fényképfelvételeket, jegyzőkönyveket, a szakértői feljegyzést, az igazságügyi szakértői véleményt és a tanúk vallomását vette figyelembe és értékelte. E bizonyítékokat egyenként és

együttesen értékelve ítéleti bizonyossággal megállapíthatónak találta, hogy a gépjárművet a II.r. alperes általi tárolás ideje alatt megbontották, turbófeltöltőjét leszerelték és működésképtelen alkatrésze cserélték. A gépjármű egyéb sérüléseinek, hiányosságainak kizárólag a tanúvallomásoknak az egyéb bizonyítékokkal (okiratok, fényképek) összevetése körében tulajdonított jelentőséget.

E.P. igazságügyi szakértő a felperes kárát, azaz a hibás és hiányos turbófeltöltő kicserélésének költségét 528.439 Ft-ban határozta meg. Tekintettel arra, hogy az alperesek a kár összegét és a szakvéleményt sem vitatták, a II.r. alperes 528.439 Ft kártérítés megfizetésére köteles, az I.r. alperes egyetemleges felelőssége pedig a Ptk. 6:542. § (1) bekezdésén, azaz a megbízott károkozásáért való egyetemleges felelősségen alapul, tekintettel arra, hogy az I.r. alperes a felelősség alóli mentesülés körében értékelhető védekezést nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a Vht. 104. § (1) bekezdésének főszabálya szerint a lefoglalt ingóságot az adós őrzetében kell hagyni. A Vht. 115. § (1) bekezdése előírja, hogy a végrehajtó a lefoglalt ingóság értékesítése iránt a foglalást követő 30 nap eltelte után haladéktalanul intézkedik. A Vht. I.r. alperes által is hivatkozott 119. § g) pontja azt teszi lehetővé, hogy az árverés a végrehajtó által kijelölt helyen kerüljön megtartásra. A Vht. 132/B. § (3) bekezdése a végrehajtó köteletségévé teszi az elektronikus árverés útján értékesített ingóság elszállítását és a tárolásáról való gondoskodást. A 30 napos értékesítési határidő a gépjármű 2012. augusztus 10-én történt foglalásához képest többszörösen is eltelt az eljárás törvényen alapuló szüneteléséig (2014. július 26.), majd az elszámolás bejelentésének 2015. december 30-i véghatáridejétől a következő végrehajtói intézkedésig. Az adott jogszabályi környezetben és tényállás mellett az I.r. alperesnek nem volt sem törvényes kötelezettsége, sem lehetősége a II.r. alpereshez beszállított gépjárművet a végrehajtási ügy szünetelése alatt a felperesnek visszaadni. A gépjármű lefoglalásának és II.r. alperes általi tárolásának rendkívül hosszú időtartamára tekintettel azonban a végrehajtótól az adott helyzetben általában elvárható magatartás a megbízott tevékenységének, a gépjármű állagmegóvásának rendszeres ellenőrzése lett volna. Mivel az I.r. alperes e kötelezettségét elmulasztotta, illetve annak teljesítésére nem is hivatkozott, a felperessel szemben felel a II.r. alperes által okozott kárért.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperesek terjesztettek elő fellebbezést. Az I. r. alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset vele szembeni elutasítását kérte. Változatlanul arra hivatkozott, hogy kártérítési felelőssége a Ptk. 6:549. §-a alapján nem áll fenn, mert a károkozás időpontjában végrehajtói irodaként működött. A Ptk. fenti szakaszához fűzött kommentár szerint pedig amennyiben a végrehajtói iroda tagjaként eljáró önálló bírósági végrehajtó okoz kárt, úgy az ilyen kárért a végrehajtói iroda mint önálló jogi személy felel. Fenntartotta azt is, hogy a Ptk. 6:549. § (2) bekezdése szerint a kártérítési keresetnek előfeltétele a rendes jogorvoslat kimerítése, de ennek a felperes nem tett eleget, végrehajtási kifogást nem terjesztett elő, a keresetet ezért is el kell utasítani vele szemben.

A II. r. alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérte. Előadta, hogy a felperes a kárát a turbófeltöltő állítólagos cseréjében jelölte meg, amihez az elsőfokú ítéletben kifejtettek szerint azt kellett volna bizonyítania, hogy a kérdéses alkatrész cseréjére a gépjármű a II. r. alperes által történt őrzésének az ideje alatt került sor. Ezt azonban az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján tévesen tekintette bizonyítottnak annak alapján, hogy a gépjármű motorja az átadáskor nem volt indítható, továbbá a későbbi szakértői szemle megállapításaira hivatkozással. Mindezek alkalmatlanok annak a bizonyítására, hogy a turbófeltöltőt az II. r. alperes általi őrzés ideje alatt kicserélték, illetve az meghibásodott.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

* * *

A fellebbezések nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság az általa lefolytatott bizonyítási eljárásban beszerzett bizonyítékokat a Pp. 206.§ -a szerint helyesen, okszerűen, összességükben értékelve a perben releváns tényeket helyesen állapította meg, és az abból levont jogi következtetései is helytállóak. Az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokolásával is teljes egészében egyetértett, azokat részletesen megismételni nem kívánja, azokra csupán hivatkozik. (Pp.254.§. (3) bekezdése).

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítéletábra az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek:

Az elsőfokú bíróság a perbeli jogvita elbírálása során az állított alperesi károkozó magatartásra tekintettel helyesen alkalmazta együttesen a Ptk. 6:519. §-ának, 6:548. § (1) bekezdésének, 6:549. § (2) bekezdésének és 6:542. § (1) bekezdésének rendelkezéseit, amit önmagában az alperesek sem vitattak a fellebbezésükben.

Alaptalanul hivatkozott az I. r. alperes fellebbezésében arra, hogy a bekövetkezett kárért a saját személyében nem, hanem csak az általa 2016. május 12-én alapított végrehajtói iroda tartozik kártérítési felelőséggel. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy az I. rendű alperes önálló bírósági végrehajtóként működött a felperessel szembeni végrehajtási eljárás megindításakor, e minőségében intézkedett a perbeli gépjármű forgalomból történő kivonása és lefoglalása iránt is. Önálló bírósági végrehajtóként rendelkezett a perbeli gépjárműnek a II. rendű alperesnél történő elhelyezése, tárolása iránt is, ami a felperes károsodására vezető releváns okfolyamatot elindította. A II. r. alperesnél - akivel, mint megbízottal e minőségében harmadik személynek okozott kár tekintetében a megbízó I.r. alperest egyetemleges felelősség terheli a károsulttal szemben - történt tárolás időszakának a túlnyomó többségében az I. r. alperes szintén önálló bírósági végrehajtóként tevékenykedett. A fentiek alapján a felperes károsodásához vezető, azt lehetővé tevő végrehajtói tevékenységet az I. rendű alperes önálló bírósági végrehajtóként foganatosította, ebben a minőségében intézkedett, és nem a csupán a fenti eseményeket követően utóbb létrehozott végrehajtói iroda tagjaként. Ebből következően az önálló bírói végrehajtóként eljáró I. r. alperes az általa - illetve a megbízottja által - okozott károkért is a saját személyében tartozik helytállni. A bírósági végrehajtó önálló felelősségét nem érinti, hogy a jogsértő (károsodásra vezető) tevékenysége vagy mulasztása után később végrehajtói iroda keretei között folytatja a tevékenységét (Kúria: Pfv.IV.21.799/2017/14.), mert az elsőfokú bíróság helytálló megállapítása szerint a végrehajtói iroda jogszabályi rendelkezés hiányában nem tekinthető az önálló végrehajtói tevékenység vonatkozásában jogutódnak.

Az I. r. alperes kártérítési felelősségére a Ptk. 6:548.§ (1) bekezdésében valamint 6:549. § (2) bekezdésében meghatározott speciális, és a Ptk. 6:519.§-ában meghatározott általános feltételek az irányadók. Így a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének általános feltételei a jogellenes magatartás, a közigazgatási tevékenységgel összefüggő kár, az okozati összefüggés és a vétkesség, míg annak speciális feltételei a kár rendes jogorvoslattal el nem hárítható volta, vagy az, hogy a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

A fenti jogszabályi rendelkezések együttes és helyes értelme szerint tehát az I. rendű alperes felelősségét csak akkor lehet megállapítani, ha az általános feltételek fennállása mellett a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, vagy a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati

lehetőségeket igénybe vette. Amennyiben tehát a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, akkor a kártérítési felelősség fennáll, függetlenül attól, hogy egyébként a károsult igénybe vett-e olyan rendes jogorvoslati eszközt, amely egyébként a jellegénél fogva a kár elhárítására alkalmatlan volt.

A konkrét esetben ezért az I.r. alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a kártérítés ezen speciális törvényi előfeltétele nem áll fenn.

A felperes valóban nem élt végrehajtási kifogással, mint a rendes jogorvoslati lehetőséggel a perbeli végrehajtási eljárás során, de az ítéletábra maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy ennek azért nincs jelentősége, mert a végrehajtási kifogás - az elsőfokú bíróság által helytállóan kifejtettek szerint - a konkrét esetben nem volt alkalmas rendes jogorvoslatként a kár elhárítására. Az egységes bírói gyakorlat szerint (BDT2019. 3977.) a kár elhárítására a végrehajtási kifogás mint rendes jogorvoslat csak akkor alkalmas, ha az annak következtében meghozott rendelkezés zárja ki a kár későbbi bekövetkezését.

A Ptk. 6:548.§ (1) bekezdése és 6:549. § (2) bekezdése együttes alkalmazása során nem csak azt kell értékelni, hogy az I. rendű alperes állított intézkedésével vagy mulasztásával szemben általában véve van-e helye rendes jogorvoslatnak, hanem azt is, hogy ez a jogorvoslat adott esetben alkalmas lehetett-e a kár elhárítására. Ezt az értékelést az elsőfokú bíróság helytállóan elvégezte, és helyesen mutatott rá, hogy a Vht. 217. §-a a végrehajtó mulasztása esetén is lehetővé teszi a kifogás előterjesztését, azonban önmagában abból, hogy az őrzés során már bekövetkezett károsodása miatt, annak észlelésekor a felperes kifogással nem élt, nem vonható le a fent említett speciális törvényi feltétel hiányára következtetés. Az adott tényállás mellett ugyanis a kifogás nem lett volna alkalmas a felperes jelen perben érvényesített kára elhárítására, mert a kár elhárítására a rendes jogorvoslat csak akkor alkalmas, ha az annak következtében meghozott határozatban foglalt rendelkezés zárja ki a kár későbbi bekövetkezését.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy az elsőfokú eljárásban az I.r. alperes maga is elismerte (13. jkv. 3. oldal), hogy a kifogás előterjesztése nem lett volna alkalmas a felperest ért kár elhárítására, ennek ellenkezőjét fellebbezésében sem állította. Következésképpen önmagában a kifogással, mint rendes jogorvoslattal a kár nem lett volna elhárítható, ezért a végrehajtási kifogás előterjesztésének hiánya nem eredményezheti a kereset elutasítását, mert a kártérítési felelősség különös feltétele teljesült.

Ezt meghaladóan a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy az alperesek jogellenes magatartásával (mulasztásával) okozati összefüggésben kára keletkezett. Az ítéletábra megítélése az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes e bizonyítási kötelezettségének is eleget tett, és perben hitelt érdemlően bizonyította, hogy a tulajdonában álló gépjárművet a II. r. alperesi tárolás ideje alatt megbontották, turbófeltöltőjét leszerelték és működésképtelen alkatrészre cserélték. Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat mérlegelő tevékenységét (Pp.206.§ (1) bekezdés) a II. r. alperes alap nélkül támadta a fellebbezésében, hiszen az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen kitért arra, hogy milyen bizonyítékok alapján állapította meg a tényállást, és mik voltak azok a körülmények, amiket a bizonyítékok e körbeni mérlegelésénél irányadónak vett, és a felperesi tényállítást a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján miért találta bizonyítottnak. Ezen indokokat a másodfokú bíróság is osztotta, ekként azokra - megismétlésük nélkül - csupán hivatkozik. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a II. r. alperes fellebbezésében felhozott körülményeket egyebekben már az elsőfokú bíróság is a mérlegelési körébe vonta, és ezeket az egyéb bizonyítékokkal összevetve helyesen állapította meg, hogy a felperes eleget tett az őt terhelő bizonyítási kötelezettségeknek. A bizonyítékok okszerű mérlegelése pedig a másodfokú bíróságot is köti. (BH 2006. 403.)

A kifejtettek alapján pedig az alperesek egyetemleges marasztalására helytállóan került sor Ptk. 6:542. § (1) bekezdése alapján, tekintettel arra is, hogy az alperesek a bekövetkezett kár összegét nem vitatták.

A fellebbezésben előadottak tehát az érdemben helyes elsőfokú ítélet megváltoztatására nem adnak alapot, ezért az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 254.§ (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban is pervesztes alperesek a Pp. 239.§-a folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján viselni kötelesek a másodfokú eljárásban felmerült saját, valamint a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségét. A felperes jogi képviselőjének munkadíját az ítélet tábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2), (5) és (6) bekezdései alapján - a per egyéb adataira figyelemmel - a kifejtett ügyvédi munka mérlegelésével és a fellebbezési pertárgyérték alapulvételével Áfával növelten állapította meg.

Győr, 2019. október 9.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró